

De nachtegaal en het lijstertje

Jacob van Lennep, J.J.L. ten Kate en S.J. van den Bergh

bron

Jacob van Lennep, J.J.L. ten Kate en S.J. van den Bergh, *De nachtegaal en het lijstertje*. D. Noothoven van Goor, Leiden 1854

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/berg047nach02_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Steende v. P.W.M. Trap.
DE SNEEUWMAN.

Het nachtegaaltje.

Een woord vooraf aan de kleine lezers.

In zijn groene looverzaaltje,
Waar het warme zonnestraaltje
 Vriendelijkjes binnenschiet,
Zingt het vrolijk nachtegaaltje
 Onvermoeid zijn lentelied.

Wat al deuntjes kwinkeleert hij,
Wat al trillertjes schakeert hij,
 Zoet en zangrig voor 't gehoor!
En geen ander loon begeert hij
 Dan een toegenegen oor.

'k Weet een boekje met gedichtjes,
Vol van prentjes en gezichtjes,
 En van buiten marokijn:
Laat dat boekje, zoete wichtjes,
 U een nachtegaaltje zijn

Neemt de proef eens, lievelingen!
Kijkt het in, en 't zal u zingen
Mooije liedjes bij de vleet,
Snaaksche stukjes, wondre dingen,
Die ge zeker nooit vergeet!

Mogt ge dat de waarheid vinden,
Lieve kindren, welbeminden!
Grooter vreugde hadt ge niet,
Dan het drietal kindervrinden,
Dat u 't Nachtegaaltje biedt.

T. K.

De sneeuwman.

Zie zoo, mijn kleine sneeuwman,
Nu ben je kant en klaar;
Maar 'k heb nog wat vergeten,
Een kuifjen op je haar,
En dan dit korte pijpje....
Kom, open nu je mond;
Kijk, kijk, je staat er heuzig
Of jij er jaren stond!

En had ik nu een spiegel,
Dan liet ik je er in zien,
En was je vast beteuterd
Als laatst die kleine MIEN,
Toen zij haar witten boezel
Present kreeg van oom WOUT,
Waaronder nu die koudkleum
Al weêr haar handen houdt.

Nu, baasje, 'k moet het zeggen,
 Je kostte ook wát een vlijt,
 Eer wij je zoo ver hadden,
 En vrij wat zorg en tijd
 Een viertal blaauwe neuzen,
 En koonen, rood als vuur,
 Een heelen achtermiddag,
 En menig morgenuur!

Als 't nu maar niet gaat dooijen,
 Zoo als het is voorspeld
 Door MAARTEN van den tuinman,
 Die werkt op 't Vinkeveld!
 Dat zou regt jammer wezen....
 Wat zeg je, bolle PIET?
 Dan was ons werk verloren,
 En al de moeite om niet.

Een buur die 't praatje hoorde,
 Zei: 'KLAAS, versta ik goed,
 Vindt gij het zoo verdrietig
 Als gij vergeefs wat doet,
 Dan loont ge ook al de moeite,
 Die aan u wordt gedaan
 Door ouders en door meesters,
 Van dezen dag af aan.'

V.D. B.

Gedenk uwen schepper.

Mijn moeders spinde is vol van brood,
Mijn hof is vol van knoppen;
Nog kleurt het bloed mijn wangen rood,
En doet mij 't harte kloppen.

Mijn hart! zoo lang gij kloppen zult,
En 't lieve licht voelt rijzen,
Moet gij, van liefde en dank vervuld,
Den God uws levens prijzen!

T. K.

De tuiniertjes.

Braaf, kindren! braaf, dat gaat daar goed;
Dat 's juist zoo als de tuinbaas doet;
Dat hebt ge flink hem afgekeken:
Wanneer ge met uw kleine hand
Of 't ijzer, in uw hof iets plant,
Dan mag de gieter niet ontbreken.

De gieter, die, voor bloem en blad,
Het kostlijk sterkend vocht bevat,
Moet met zijn regen 't kruid besproeijen;
Dat beurt het slappe stekjen op,
En door den frisschen waterdrop
Besprenkeld, zal het welig groeijen.

Wie 't gieten nalaat, klaagt te laat,
 Dat de arbeid hem niet heeft gebaat,
 En 't zwakke plantje raakt aan 't kwijnen,
 Totdat verschroeid, verlept, verdord,
 't Met onkruid uitgetrokken wordt,
 En naar den mesthoop moet verdwijnen.

Wie acht op ouder menschen slaat,
 En wijzer voorbeeld niet versmaadt,
 Het kind ter leering voorgehouën,
 Volbrengt, bij alles wat hij doet,
 Bij wat hij werkt, het zeker goed -
 En de uitkomst zal hem nooit berouwen.

V.D. B.

De wakkere knaap.

Hoeplen kan ik wonder wel;
'k Hou ook van het kegelspel,
'k Weet den bal te raken:
't Haasje-over op de plaats,
't Vaartje-spelen met de maats
Kan mij best vermaken:
'k Heb een tol, die lang en mooi,
Waar ik hem ook nedergooi,
Draaijen kan en brommen:
'k Ben meermalen, zonder schroom,
In den hoogen perenboom
D'andren voorgeklommen:
Vast van hand en juist van oog,
Kan ik ook met pijl en boog
Schieten als de beste:

In het kort, wat spel men speel,
Ik neem aanstonds daaraan deel,
'k Toon mij nooit de leste.
Maar - hoe graag ik mij vermaak,
Altijd zorg ik, eerst mijn taak
Netjes af te werken.
'k Wed, had ik dit niet gedaan
Voor ik was aan 't spel gegaan,
Elk zou 't aan mij merken.
Neen! had ik mijn plicht verzuimd,
'k Waar bij 't spel niet opgeruimd,
't Zou mij niet vermaken.
En, hoe vlug ik spelen kan,
'k Zal toch daarmee nooit als man
Door de wereld raken.

J.v.L.

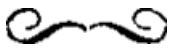
Willem en het muisje.

Aardig muisje,
 Vrolijk dier!
 'k Bid je, kom eens even hier:
 Kruip eens in dit traliehuisje!
 Daar is spek in overvloed:
 Doe uw buikjen eens te goed! -

'Neen, sinjeurtje!
 'k Dank je zeer:
 Die daar ingaat, keert niet weêr;
 'k Zie den val wel aan dat deurtje!
 Of ik nog zoo lekker at,
 'k Was zoo waarlijk voor de kat!' -

Braaf gesproken,
 Jonker muis!
 't Is ook bij dien val niet pluis:
 Gij hebt wijslijk lont geroken!
 Dank voor 't lesje! Leer om leer!
 'k Snoep mijn leven lang niet meer! -

T. K.

Buurmans-aaltje.

(Alleenspraak van Elize.)

Des zomers als het hooitijd is,
 Dan kon de meester, zegt Papa,
 De klok van 't dorp wel stil doen staan,
 En niemand gaf het leed of schâ;
 Want 's morgens als zij achtmaal bromt,
 En 's middags als ze twalef slaat,
 En 's avonds, kwart voor vijven net,
 Gaat buurmans-AALTJEN over straat.

Dan brengt ze brood en koffij heen
 Naar 't maaijersvolkjen in de wei,
 En naar heur broêrtje, die daar ginds
 De schapen rondleidt op de hei;
 Dan dribbelt ze als een kievit voort,
 Al zweet ze ook nog zoo van haar vracht,
 Omdat ze weet, dat ze op het erf
 Met ongeduld wordt weêr gewacht.

En houden haar de menschen op,
 Dan voegt zij ze altijd vriendlijk toe:
 ‘t Is hooibouw, 'k heb mijn tijd van doen;
 Klein zusje zit zoo lang bij Moê.’
 Dan loopt zij op een drafje heen
 En knikt een ieder goeden dag;
 Het gansche dorp houdt veel van haar,
 En ieder groet haar met een lach.

Laatst kreeg ik knorren van Mama
 Wyl niet mijn taak was afgedaan;
 Zij wees me buurmans-AALTJE toen
 Als een voorbeeldig kindjen aan;
 'k Beloofde voortaan beterschap
 En gaf mijn beste Ma een zoen,
 En als 'k mijn les nu leeren moet,
 Of naadjes aan mijn breikous doen -

Dan werk ik voort met lust en vlijt,
 Al duurt het soms ook wel een uur,
 En denk maar onder 't werken door
 Aan moeders woord en AALTJE-buur,
 Die alles afdoet op zijn tijd,
 En altoos willig, altoos vlug,
 En 't is of ik de les nog hoor:
 Verloren tijd komt nooit terug.

V.D. B.

Morgenlied.

Groote Schepper! Bron van zegen!
U begroet ons morgenlied.
Wat zou ooit ons hart bewegen,
Deed Uw groote liefde 't niet?
Wat wij hebben, wat wij zijn,
Daaglijksch brood en zonneschijn,
Minnende ouders, ziel en leven,
Alles hebt Gij ons gegeven!

Maar de grootste gift van allen
Is Uw eigen lieve Zoon,
Al Uw lust en welgevallen,
Deelgenoot van Uwen troon;
Die voor ons op aarde kwam,
Om te lijden als een lam;
Om ook ons den weg te wijzen
Naar des Hemels paradijzen!

‘Laat de kindren tot Mij komen’,
Aldus spraakt gij, lieve Heer!
En wij buigen zonder schromen
Op de knietjes voor u neêr.
Maak ons leerzaam, zacht en stil!
Leer ons wandlen naar Uw wil!
Leer ons zelf, met ziel en zinnen,
Boven alles, U beminnen!

T. K.

Het schepnet.

'k Zal met ijver
Uit deez' vijver,
- Lieve JET!
Naar verlangen
Vischjes vangen
In dit net.

'k Zal naar snoeken
Wel niet zoeken,
Mij te sterk.
Spichtige alen
Op te halen
Is mijn werk.

'k Vang ook blijën,
En, bij tijën,
Zelfs een baars.
Vorens mede
Hier ter stede,
Zijn niet schaars.

Zie hen woelen
En krioelen
In den plas.
Maar hun dartlen
En hun spartlen
Stoor ik ras.

Blijf maar kijken!
't Zal u blijken,
Wat ik doe.
Klaar is 't netje;
Kom nu, JETJE!
En zie toe.

J.v.L.

Avondlied.

O Heer, die de eerste en laatste zijt,
U zij ons staamlend lied gewijd,
U loven onze dankgebeden
Wij roemen juichend Uw genâ!
Gij sloegt ons als een moeder gâ,
Gij kroonde ons met barmhartigheden!

Vergeef onze ongehoorzaamheid,
Aanbiddelijke Majesteit!
Doe onzer ziel Uw vrede smaken!
Bescherm onze ouders heel den nacht!
Omring ons met Uwe Engelenwacht!
En doe ons zaam' verfrist ontwaken!

T. K.

Maart.

Maart, Maart,
Roer vrij je staart:
Nog maar een poos kan je ons kwellen en plagen;
Dra zijn je vlagen
Weg met het vuur, dat je houdt aan den haard.
Lastige Maart!

Maart, Maart,
Roer vrij je staart:
'k Zie reeds April, die je volgt in je stappen,
En komt verklappen,
Dat men u moê wordt in velden en gaard,
Leelijke Maart!

Maart, Maart,
 Roer vrij je staart:
 Meimaand wordt slechts door je spoken te zoeter,
 En ze vergoedt er
 Wat je ons onthoudt en terughoudt in de aard,
 Gierige Maart!

Maart, Maart,
 Toch ben je ons waard:
 Omdat je zwijgend een wenk in het leven
 Aan ons wilt geven,
 Wenk, die het kinderhart dankbaar bewaart,
 Buijige Maart!

Maart, Maart,
 Roer vrij je staart:
 Want je leert ons: na het kwaad komt het goede;
 't Zeegnen nooit moede,
 Schept God de vreugd uit het lijden der aard,
 Leerzame Maart!

V.D. B.

Paardje-spelen.

Voort mijn bruin!
Voort mijn bruin!
In den stap!
Rij nu knap,
- 't Is geen grap -
Door den tuin.
Stil wat, paard!
Wees bedaard,
Of 't bekomt u slecht.

Voort mijn beest!
Voort mijn beest!
Op een draf
't Bergjen af! -
- 't Hondgeblaf
Niet gevreesd.
't Spreekwoord zegt
Wel te regt:
Blaffers bijten niet.

PAARDJE-SPELEN.

Voort mijn paard!
 Voort mijn paard!
 In galop!
 Hou den kop
 Meer regt op,
 Naar den aard.
 Deze laan
 In gegaan.
 Neen, nog niet naar huis.

Voort mijn knol!
 Voort mijn knol!
 Nog een rid.
 Laat uw bit
 Als het zit. -
 - Niet zoo dol,
 Of gij zult
 Door uw schuld,
 Krijgen met den zweep.

Nu naar stal!
 Nu naar stal!
 Gij vindt daar
 't Voeder klaar.
 Ja voorwaar,
 't Wacht u al.
 Eet met lust,
 Neem uw rust.
 Rust is arbeids loon.

J.v.L.

Het jongste zusje.

Een kransjen en een kusje
 Voor onze jongste zusje!
 't Is al voorbeeldig wat zij doet!
 Zij is zoo zacht, zij is zoo zoet;
 De lust van moeders leven!
 Wij zouden haar niet geven
 Voor al des werelds goed!

Een kusjen en een kransje
 Voor onze kleine Jansje!
 Wij ouder meisjes, waren wij
 Maar altijd even lief als zij,
 Wij zouden zoo niet huilen,
 Niet morren en niet pruilten,
 Maar leefden immer blij!

Het kransje mag verkwijnen,
 Het kusje mag verdwijnen,
 De liefde die ons hart u wijdt,
 O lief klein zusje! leeft altijd.
 Dat zult gij wel ontwaren,
 Als gij in later jaren
 Met ons volwassen zijt!

T. K.

Het blijde meisje.

Wie is morgen jarig? - Ik!
O! wat ben ik in mijn schik:
Maatje was nooit karig;
En gewis zal 't morgen weêr
Feest hier zijn ter mijner eer.
Morgen ben ik jarig.

KEETJE en MIETJE zijn genood!
En mijn nichtje BETJE,
Zie, dat geeft, met KLAARTJE en mij,
En de kleine SUZE er bij,
Al een heel saletje.

En dan vinden wij voorwaar,
Even als verleden jaar,
Weêr een déjeuneetje klaar;
Heden wat een pretje!

Wie is morgen jarig? Ik!
 O! wat ben ik in mijn schik:
 Maatje was nooit karig;
 En gewis zal 't morgen weêr,
 Feest hier zijn ter mijner eer.
 Morgen ben ik jarig.

Maatje zal op chocolaad
 Zeker ons tracteren.
 En zij geeft er wafels bij;
 Ligt nog andre snoeperij,
 Wat wij maar begeeren.

Als het smullen heeft gedaan,
 Zullen wij aan 't spelen gaan.
 Touwtje springen, raadsels raàn
 En ons amuséren.

Wie is morgen jarig? Ik!
 O! wat ben ik in mijn schik:
 Maatje was nooit karig;
 En gewis zal 't morgen weêr.
 Feest hier zijn ter mijner eer.
 Morgen ben ik jarig.

Buiten twijfel zal Papa
 Weêr mijn spaarpot vullen.
 O! 'k ben zoo nieuwsgierig naar
 't Geen Mama, en JAN en KLAAR
 Mij toch geven zullen.

'k Hoop, Mama een nieuwe doek,
 En broêr JAN een prenteboek,
 KLAAR geeft wis een peperkoek;
 Hé! wat zal ik smullen.

Wie is morgen jarig? Ik!
 O! wat ben ik in mijn schik.
 Maatje was nooit karig;
 En gewis zal 't morgen weêr,
 Feest hier zijn ter mijner eer.
 Morgen ben ik jarig.

J.v.L.

Het Onze Vader.

Onuitspreeklijk Opperwezen,
Die voor ons een Vader zijt!
U zij eeuwig lof gewijd,
Eeuwig worde Uw naam geprezen!
Al wat leeft valle U te voet,
Driemaal heilig, driemaal goed!

Kome Uw rijk, o groote Koning!
En geschiede Uw wil alom,
Boven in Uw Heiligdom,
Hier in aller menschen woning.
Tot dit aardsche schaduwdal
Als Uw Hemel worden zal!

Geef ons brood en kracht ten leven,
Gij, die allen nood vervult!
En vergeef ons onze schuld,
Zoo als wij elkaâr vergeven!
Voed ons harte met Uw Geest;
Leer ons lieven allermeeft!

Leid ons, magt- en krachteloozen,
Geen verzoeking te gemoet!
Maar beveilig onzen voet,
En verlos ons van den Boozen!
Want U is in eeuwigheid
't Rijk, de Kracht, de Majesteit!

Vouwen wij de handen zamen.
't Is in naam van Uwen Zoon,
Dat wij naadren tot Uw troon,
Dat wij vrolijk zeggen: 'Amen!
Amen! dit, o Hemelheer,
Geeft Gij ons, en - eindloos meer!'

T. K

De bij en de paardenvlieg.

Eene fabel.

Een paardenvlieg, een lanterfant,
Die rondvloog over 't land,
Bleef bij de korf der bijen staan,
En zag haar arbeid aan.

‘Hm!’ riep hij, ‘werken zie ik graag,
Maar niet zoo bijster traag,
En niet zoo stijf als jijlui doet:
Ik hoû wel, van wat spoed!

Wat bergt en boent gij dan toch wel
Zoo lang in elke cel?
Waartoe dat nutteloos gezwoeg?
't Is immers mooi genoeg!

In d' eigen, kostelijken tijd,
 Dien gij zoo dwaas verslijt,
 Vloogt gij, belaaën met nieuwe buit,
 Wel tienmaal in en uit!

Een bijtje sprak bedaard weêrom
 Abuisjes, meester Brom!
 Dat slordig haasten is precies
 Het grootste tijdverlies!

Maar wie zich vroeg aan orde went,
 En maat en regel kent,
 Heeft d' arbeid, die hem later wacht,
 Alreeds ter helft volbragt!

T. K

De twee kreeften.

Eene fabel.

‘Is dat scharlen met je scheenen!
 Riep een kreeft zijn broeder toe:
 ‘t Zien alleenig maakt me moê.
 Loop toch regter op je beenen!’ -
 ‘Met plezier,’ zeî de andre toen,
 ‘Als je 't mij maar vóór wilt doen!’

Laat ons geen gebreken laken,
 Waar wij zelf aan schuldig staan!
 't Zal met de andren beter gaan,
 Als wij 't eerst maar beter maken:
 Allernuttigst is een les,
 Maar één voorbeeld geldt er zes!

T. K

Jetjes duifje.

Eene vertelling.

JETJE had een aardig duifje,
 Bruin van veëren, wit van nek,
 Met een omgebogen kuifje
 En een kleenen, spitsen bek.

In het dorpje was geen mooijer,
 Al zei pogchend blonde PIET,
 't Jongste zoontje van den looijer:
 ‘Voor mijn doffer ruil ik 't niet.’

't Was de lust, de vreugd van JETJE,
 Zij verzorgde 't diertje trouw;
 Naauwlijks rees zij uit haar bedje
 Of ze stond al voor zijn kouw.

En ze gaf het water, wikken,
 Versch gedroogd en helder zand,
 Lekker hennepzaad te pikken,
 Of wat boekweit uit haar hand;

Zette 't deurtje voor haar open
 's Avonds zorgvol digt gedaan,
 Dat geen wezels haar beslopen
 En geen kat kon binnengaan;

En dan deed de duif haar toertje,
 Maar vloog dra weêr op haar toe,
 En streek neder op haar schoêrtje
 Onder vrolijk: 'roekeroe,'

Dat ons JETJE als 't 'goeden morgen'
 Van haar beestje tegenklonk,
 Of als: 'dankje voor je zorgen,
 Dat uw handje me eten schonk.'

Nooit, wat ze over had geslagen,
 Nooit verzuimde zij dien pligt,
 En tot zelfs bij winterdagen,
 Viel die taak haar hartje ligt.

Maar eens op een zomermorgen
 Zou ze tijdig gaan naar stad,
 Waarheen Tante VAN DER SORGEN
 Haar al lang genoodigd had.

't Mooije rijtuig ingevlogen,
 Dacht zij enkel aan 't plêzier,
 En van blijdschap opgetogen,
 Ach, vergat ze 't lieve dier!

En eerst d' andren dag kwam 't even
Bij 't naar huis gaan in haar op,
Welk een fout ze had bedreven,
En haar hartje ging: 'klop, klop.'

Al haar pret was nu verdwenen,
Heel de togt als niet geschied;
O ze had wel willen weenen,
Maar ze durfde om vader niet.

En hoe meer ze 't huis genaakte.
Ging haar 't hartje luider slaan,
Schoon zij altijd sterker haakte,
Dat maar 't rijtuig stil zou slaan.

Thuis vertoefde zij geen ziertje
Met te snellen naar den hof,
Waar 't gezigt van 't arme diertje
Haar in 't diepst van 't hartje trof.

Bitter greep het zelfverwijten:
"‘t Is mijn eigen schuld' haar aan.
En zij liet niet af van 't krijten:
‘Ach, ik heb een moord begaan!’

Vruchtloos gaf ze kusje op kusje
Aan het duifjen in haar druk,
Vruchtloos troostte ook haar heur zusje
Met haar: "‘t is een ongeluk.'

Aan het klagen was geen ende,
Aan het schreijen evenmin;
Als ze 't oog naar 't beestje wendde,
Nam het telkens weêr begin.

Tot haar vader, die intusschen
Had gehoord van 's duifjes dood.
Eerst haar droefheid zocht te sussen.
Maar toch met dit woord besloot:

‘t Leed uit eigen schuld geboren,
Kost ons altoos 't meest verdriet;
't Goed, door pligtverzuim verloren,
Dat hergeeft ons 't leven niet.’

V.D. B.

De kikvorsch en het baarsje.

Een kikvorsch, die ter naauwernood
 Zijn schorre stem ontving,
 Stak fier zijn blaaskaak uit de sloot.
 En trok er op zijn zing.
 Hij kwekkerde, tot ieders schrik,
 Van kwikkwakkwik en rikkikkik,
 En schold elk vischje, dat er zwom,
 Voor akelig en stom.

Daar sprak een baarsjen uit den plasch:
 ‘Vriend Spotgraag! gij hadt regt,
 Als elke stem een voorregt was,
 Al klonk zij nog zoo slecht;
 Maar wie u aanhoort, zegt gewis,
 Dat needrig zwijgen beter is
 Dan al dat luid en laf gesnap!.
 Ik wensch je beterschap.’

T. K.

Een aardig ventje.

Daar ging eens een ventjen al over de straaf,
En hij droeg op zijn borst een ruiker.
Hij had er een hoedje van chocolaad,
En zijn haar was gespoten suiker.
En zijn wangen die waren van appelmoes,
Zijn lippen morellen, zijn neus een soes.
Elke tand een pepermentje,
Zijn oogen sucaden, in ijs gevat.
O! wat een aardig ventje was dat,
O! wat een aardig ventje.

Wel kinderen! was 't niet de pijn waard,
 Dat ventjen eens op te gaan zoeken?
 Zijn hals was een abrikozentaart,
 Zijn armen twee deventerkoeken.
 En halletjes waren zijn handjes zoo fraai,
 En hij liep op twee beenen van taai taai.
 Voorzeker ik wed om een centje,
 Je mogt er om loopen door dorp of stad,
 Nooit zag je zoôn aardig ventjen als dat,
 Nooit zag je zoôn aardig ventje.

Hij wandelde voort op zijn dooie gemak,
 Al met bijzondere gratie:
 Hij droeg een rokje van wafelgebak,
 Met knopen van speculatie.
 Zijn schoenen die waren van witten drop,
 En er blonken zwarte knoopjes op,
 En elke knoop was een krentje.
 'k Wou, ik zijn adres maar geweten had,
 Want nooit zag ik aardiger ventje dan dat,
 Neen, nooit zag ik aardiger ventje.

J.v.L.

Kippetjes voeren.

Hennetje, hennetje, klokkerdeklok!
 Spring als je blijft uit je donker hok,
 En laat er je kiekentjes dansen!
 Daar komt MARIE met haar zusjelief aan:
 Zij heeft er haar schortje vol haver gelaân:
 Wat zal ze je lekker doen schransen!

Wees voor dien nijdigen *Turk* niet bang:
 't Baat niet, al kromt hij nog eens zoo lang,
 Hij kan niet los van zijn keten....
 Kijk, hoe ze draven in vollen galop!
 Wat pikken ze gretig de korreltjes op!
 Ik wensch jelui smaaklijk eten.

Het hennetje knikt ereis tegen MARIE;
 De kuikentjes kakelen: 'kiekerekie!'
 Wat of ze toch willen zeggen?
 Ze zeggen: 'MARIETJE, we danken je zeer!
 Je krijgt, als we groot zijn, je haver wel weêr:
 Dan zullen wij eijertjes leggen!'

T. K.

KIPPETJES VOEREN.

De zwaluw.

Zwaluw met uw bonte veêren,
 O wat leven heb je niet!
 Zeker ken je geen verdriet;
 Als je langs de vaart gaat scheren,
 Door je wickjes voortgetild,
 Doe je wat je 't liefste wilt:
 Niemand die u 't minst doet vreezen.
 Niemand die u dwingen mag...
 O het moet regt prettig wezen
 Vrij te zijn zoo dag aan dag!

Laat mijn vlugt u niet bedriegen,
 Meestal, knaap, misleidt de schijn;
 Wat ge u inbeeldt is niet mijn;
 Fladdrend vang ik mugjes, vliegen,
 En insekten telker reis;
 Voor mijn jongen is het spijs.
 Als ge mij zoo rond ziet zweven,
 Werk ik aan mijn dagtaak blij;
 Arbeid is de wet van 't leven,
 God schiep daarvan niemand vrij.

v.D. B.

Het vischje.

't Vischje dartelt in het riet,
 Duikelt langs de groene zoomen,
 Waar de visscher is gekomen,
 En zijn sprongen stil bespiedt.
 Zie, daar laat hij 't lokaas zakken
 Aan zijn lange hengelroê;
 Vischje, wacht! hij wil u pakken,
 Wees voorzichtig, bijt niet toe!

Maar het vischje schijnt verblind,
 't Springt om 't lokaas heen en weder,
 Trekt het koordje telkens neder....
 'k Vrees het smaak in 't wormpje vindt.
 't Dobbertje wordt sterk bewogen;
 Kijk!... 't verdwijnt geheel voor 't oog;
 't Vischje is door den schijn bedrogen....
 Flap! daar ligt het op het droog.

Vischje 't spartlen komt te laat;
Weg is thans uw zoete vrijheid,
Droefheid volgt die korte blijheid;
Waarom goeden raad versmaad?
Waarom 't lokaas niet gelaten
Aan dien angel, loos vermomd?
Zie nu, want geen klagt kan baten.
Wat van eigenwijsheid komt!

V.D. B.

Het zieke knaapje.

Eens woonde er in een naauwe straat
Een knaapje zwak en teêr:
Hij lag er met verbleekt gelaat
Op 't eenzaam ziekbed neêr.
Hij lag er sedert jaar en dag,
Waar in hij zon- noch maanlicht zag;
En toch, bij al zijn zielsverdriet,
Hij klaagde of morde niet.

Maar eindlijk, op een zomernacht,
Sloot hij de handjes zaam',
En fluisterde zoo smeekend zacht
Zijns Heilands dierbren naam.
Hij bad zoo vurig en zoo lang:
'Och Heer! nu wordt mij al te bang:
Och Heere JEZUS! kan het zijn,
Verlos mij uit mijn pijn!'

En toen de moeder 's morgens kwam,
En riep en nogmaals riep,
Daar lag het lief onnoozel lam
Zoo roerloos of hij sliep.
Maar ijskoud was zijn aangezicht,
Zijn vriendlijke oogjes bleven digt,
Zijn lipjes waren blaauw als lood....
Het arme kind was dood.

Toen vlocht men hem uit rozenblaân
Een kransjen om het hair;
En deed hem sneeuwwit linnen aan,
En lei hem op de baar.
Toen droeg men, onder luid geweën,
Het lijkje naar het kerkhof heen;
En liet het neêr in 't donker graf,
En sloot den kelder af.

Maar vrolijk steeg, ter zelfder stond,
Zijn zieltje naar omhoog,
Totdat het dáár den Heiland vond,
En in Zijne armen vloog.
Nu leeft en zweeft het voor Gods troon
En zingt er op verrukten toon,
En speelt er in der zaalgen rij,
Een Engeltjen als zij!

Wie doelen wil in 't heilgenot,
Waartoe hem God verhief,
Die zij gehoorzaam aan zijn God,
En hebbe JEZUS lief!
De Heer was eenmaal ook een kind:
Hij is de beste Kindervrind,
En wie Hem mint op kinder wijs,
Dien geeft Hij 't Paradijs!

T. K.

Raadsel.

Het woord, u heden voorgesteld.
 Wordt met *vier* letteren gespeld:
 't Beteekent iets, dat daaglijks keert,
 En dat gij vast niet graag ontbeert,
 1, 2, is doorgaans 't eerste woord
 Dat ge uit den mond van kind'ren hoort.
 4 kan, al heeft het weinig schijn,
 Ofschoon 't alleen is, *vijftig* zijn;
 Daar 1, wat wonderlijk geval,
 Kan gelden voor een *duizendtal*.
 'k Beklaag hem zeer, die 4, 2, 1,
 Geworden is aan arm of been.
 Hebt gij in 't hengelen plezier,
 Dan kent gij zeker 2, 3, 4.
 Zijt ge 1, 2, 4, dan zijt gij mal.
 Raadt gij 2, 4, dan raad gij 't al.

J.v.L.

De zoete pop.

Wat zeg je van mijn poppetje,
Mijn allerliefste NEELTJE?
Is dat geen aardig koppetje,
Geen engelachtig beeldje?
Al zijn hare armpjes nog wat schraal,
Zij heeft twee lipjes als koraal,
Twee oogjes als juweelen,
En voetjes - om te stelen!

Haar kleeft geen enkel vlakjen aan;
Kastanje zijn haar lokjes;
Zij heeft een rood rood jakjen aan,
En hagelwitte rokjes;
Zij heeft een blaauwbont schortje voor,
Een belletjen in ieder oor:
En van haar zondagcentjes
Koop ik ze een boek met prentjes.

Want leeren moet ze! En tot haar eer
 Mag ik het wel vertellen,
 Haar wil is goed en 't vlot haar zeer:
 Gij moest haar hooren spellen!
 Ik heb haar nu van kermis af,
 Toen Moê haar ten geschenke gaf,
 Maar 'k wacht van 't lieve wichtje
 Nog 't eerste zuur gezigtje!

En heb ik somtijds kwaad gedaan,
 Haar oogjes doen het lezen,
 En 't schijnt op haar gelaat te staan:
 'Hoe kan je toch zoo wezen!'
 Welnu, wat dunkt u, NEELTJE-lief,
 Van zulk een zoete hartedief?
 Onthouden wij het zamen;
 Geen pop moet ons beschamen!

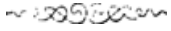
T. K.

Aan Jantje Pedant.

Gij, die u zelf' zoo wijs gelooft,
Ei, let eens op die korenschoven!
De volle halm buigt needrig 't hoofd;
De leêge steekt het trotsch naar boven.

T. K.

Het lijstertje.

Een woord vooraf aan de kleine lezers.

Ik weet een aardig lijstertje,
Een vogel zonder veêren,
Een vogel die niet drinkt of eet,
Maar heele mooie liedjes weet,
Die hij u graag wil leeren.

Je sluit hem in geen traliehuis,
Je werpt hem in geen hoekje:
Hij moet behoorlijk opgepast,
Je zet hem in de mooie kast:
Hij is - een prenteboekje!

Een prentenboekje!.. komt maar hier,
En valt maar aan het lezen!
Die 't best zijn lessen heeft gekend,
Die krijgt het van papa present...
Wel, jongens! wie zal 't wezen?

T. K.

Kersliedje.

Heilige nacht!
Englen en zaligen loven,
En van den Hemel daar boven
Straalt een onsterflijke pracht.
Heilige nacht!

Heilige nacht!
Hoog uit uw stralende sfeeren
Hebt ge ons den Heer aller Heeren,
Hebt ge ons den Heiland gebracht.
Heilige nacht!

Heilige nacht
Krachtig en vriendelijk tevens,
Schonkt ge ons de zonne des levens,
Waar alle ziele naar smacht.
Heilige nacht!

Heilige nacht!
Zoet is uw slaap voor de vroomen,
Als in hun vredige droomen
't Zalige Kindeken lacht.
Heilige nacht!

Heilige nacht!
Laat mij uw heerlijkheid blinken,
Laat mij uw engelenzang klinken,
Tot ginds de Heer mij verwacht.
Heilige nacht,

T. K.

De ekster.**TRUITJE.**

Ei zeg reis, MIETJE lief! hoe hiet
Daar ginter toch die bonte piet?

MIETJE.

Wel kent gij onzen Gerrit niet?
Dat is een Ekster, die mijn vader
Verleden voorjaar, nog heel jong,
Niet ver van onze woning vong;
Wilt gij hem zien? - Kom maar wat nader
Met kleinen JAN. Wees niet bevreesd.

TRUITJE.

En zeg, wat doet al zoo dat beest?

MIETJE.

Ja, niet veel goeds, dat moet ik zeggen.

TRUITJE.

Kan 't, als de kippen, eijers leggen?

MIETJE.

Neen, 't leit geen eijers, TRUITJE lief!
En daarbij is 't een groote dief.
't Zij centen, lepels, vorken, scharen,
't Zal wat het vindt, voort prijs verklaren
En dan begraven in den grond.

TRUITJE.

Wel foei! dan maakt hij 't al te bont,
Zoo'n dief zou ik maar vliegen laten.

MIETJE.

Hij is gekortwiekt, beste meid! -
En dan, hij kan zoo aardig praten.

TRUITJE.

Hoe! praten? Kom, 't is malligheid.

MIETJE,

Wel neen! je zult het daadlijk hooren.

Toe, Gerrit! toon reis als een man,

Hoe mooi een Ekster praten kan.

Toe! heb je nu je tong verloren?

Wat kan je alzoov vertellen, zeg?

Ekster.

Jou leelijkheid! - jou vuilik! weg!

TRUITJE.

Foei! 'k zou er waarlijk van ontstellen,

Zoo hij niets beters kan vertellen.

Geef ik geen cent voor Zijn gesnap:

'k Hou 't met de kipjes en de duifjes;

Daar heeft men eijers van en kluijjes,

Geen dieverij of zotteklap.

J.v.L.

De drie-en-twintigste psalm.

Gij zijt mijn Herder, trouwe Heer!
Nu zal mij niets ontbreken.
Ik lig in groene weiden neêr,
Bij spiegelgladde beken.
Gij laaft mijn ziel, die Gij geleidt
In 't voetspoor der gerechtigheid.

Al ging ik door een duister dal,
Geen dood zou mij verschrikken;
Uw oog bewaakt mij overal,
Uw hand zal mij verkwikken.
Gij troost en hoedt mij met Uw staf,
Tot aan, tot in, tot over 't graf.

Gij, Heere! Gij bereidt mijn disch;
Mijn daaglijksch brood is zeker,
Mijn water is door U gewis,
Want Gij vult zelf mijn beker.
Gij zijt zoo mild, zoo godlijk goed:
Gij zorgt gelijk geen vader doet.

Uw zeegnende weldadigheid
Omringt mij al mijn leven;
Zoo lang mijn zon haar stralen spreidt,
Wil ik U niet begeven.
Ik volg U, aan uw regterhand,
Naar huis in 't beter Vaderland!

T.K.

Klara tot haar pop.

Kom, popje lief! wij gaan eens zitten.
Dat loopen af en toe
Zou eindelijk ons te veel verhitten,
En allen zijn wij moê.

'k Wil onder 't rusten u eens vragen,
Of gij uw les nog kent. -
- Niet? - Ja, 'k ben in de laatste dagen
Dat wel van u gewend.

Gij denkt maar om u te amuzeren,
Niet waar, gij kleine guit?
Gij moet voortaan wat beter leeren.
Of 't wandelen is uit.

Bedenk - voor luiheid u te wachten,
Is, popje lief! uw zaak;
Want wie zijn pligt niet wil betrachten,
Verdient ook geen vermaak.

J.v.L.

Soldaatje-spelen.

Trommel vrij, mijn kleine jongen!
Daar uw broertje commandeert,
En permantig exerceert,
Zusje 't vaantje presenteert,
Neefjen aanstapt, ongedwongen
Als een krijgsman, vrij en vlug,
Met den snaphaan op den rug.

't Spelen toch - het voegt na 't leeren,
En het flink soldaatjespel
Staat een Hollandsch knaapje wel;
Maar pas altijd op uw tel
Bij het wakker exerceren:
Want, gij kwetst u 't eenger tijd,
Als ge niet omzigtig zijt!

SOLDAATJE-SPELEN.

Sabels, degens, o ze wonden
 Dikwijls eer gij-zelf het weet;
 Zorg - gij hoedt u voor veel leed -
 Dat gij niet de les vergeet,
 U door moeder nagezonden,
 Toen zij, midden door 't gedruisch,
 Ze u nog toeriep uit het huis.

Maar vooral weest met elkander
 Bij 't soldaatje-spelen één.
 Geen verdeeldheid, hoort ge, neen!
 En geen vlag als die van LEEN!
 Jongens, foei! haalt gaaauw een ander:
 Holland gaat toch bovenal,
 Holland boven Duitschlands mal,

Wilt ge, uw erfgrond waardig, groeijen
 Op uw verdre levensbaan,
 Laat dan, van uw jonkheid aan,
 't Hartje altijd voor Holland slaan,
 En geen vreemde zin u boeijen:
 Hollands kloekheid, Hollands deugd,
 Zij de zucht van Hollands jeugd!

V.D. B.

Engelen.

Vriendlijke Englen van den Heer,
Dalen uit den Hemel neêr;
Englen zijn bij dag en nacht
Zoeten kindren tot een wacht.

Blaauw gelijk de starrenboog,
Is hun zacht en zalig oog;
En geen zilver is zoo fijn,
Als hun witte vleugels zijn.

't Oor verneemt hun klanken niet,
En geen stervling die hen ziet:
Maar gewis, zij zijn er wel,
Op des Heeren hoog bevel!

Kreunt een kind van smart of pijn
In de bittre medicijn
Druppen de Englen lafenis,
Die van God gezegend is.

Als het kinderhartje slaat
Van verboden trek naar kwaad,
Wekken de Englen, klop voor klop,
't Sluimerend geweten op.

Als het kind zich nederbuigt,
En aan God zijn dank betuigt,
Dragen de Englen, een voor een,
Zijn gebed naar JEZUS heen.

Als een kind berouwvol schreit
Om zijne ongehoorzaamheid,
Sussen de Englen al zijn smart
Aan 't vergevend vaderhart.

En wanneer het lieve wicht
Stervend op zijn sponde ligt,
Voeren ze, onder jubeltoon,
't Zieltje naar Gods hemeltroon!

T. K.

Voor vaderland en vorst.

Te zingen op de wijze: *‘Wien Neêrlandsch bloed.’*

Ik heb hem lief, den dierbren grond,
 Waar 't eerste licht mij blonk
 Waar ik mijn wiegje wachten vond,
 Waar God mij alles schonk!
 Hij bloei', in welvaart, roem en eer,
 Tot aan het verste strand,
 Bij al de deugden van weleer!..
 Lang leve 't Vaderland.

Ik heb hem lief, den dierbren Vorst,
 Die met zijn staf ons hoedt.
 Hem klopt het hart, hem gloeit de borst
 Van 't oude heldenbloed.
 Dat ieder dan in lief en leed
 Dien Vorst zijn hulde biê,
 En gij, o God! verhoor den kreet:
 Lang leve WILLEM Drie!

De hen.

‘Kipje, kipje, wat lawaai
Maak je daar met jou gekakel;
Zelfs onze oude, doove Maai
Schrikt van dat verbruid spektakel.
Waarom maak je zoo'n geweld?
Is je bak soms zonder eten?
Heeft men 't water ook vergeten?
Of vindt jij geen worm in 't veld?’

Jongen! wáár is 't wat ge zegt;
Maar 't is 't beestjen aangeboren;
Als ze een eitje heeft gelegd,
Laat de kip het daadlijk hooren:
Dan hoe dikwijls schreeuwt gij niet
Al hebt gij niets goeds bedreven,
Dat onze ooren er van beven,
Hoe men 't schreeuwen u verbiedt.

Hindert u het kipje, vrind,
 Laat dan zijn geweld u leeren,
 Hoe het schreeuwen van een kind
 Vaak een ouder mensch moet deeren:
 Maar leer tevens, als ge iets doet,
 't Nooit hoogmoedig uit te kramen,
 U voor eigen lof te schamen;
 't Goede is in zich-zelfen goed.

V.D. B.

Raadsel.

Uw broertje is 1, 2, 3, 4, 5;
 'k Hoop, dat gij zelf, op heel uw lijf,
 1, 2, 4, 5 zult wezen.
 1, 3, 4, 5 ligt vlak aan zee.
 Een goede teug uit 1, 3, 2,
 Kan u van dorst genezen.
 Of kwelt u ook de honger? zie,
 Ligt mogelijk schaft u 1, 3,
 Uit 5, 4, 2 wat eten.
 5, 3, 1, draagt men op den rug,
 En 3, 4, 5 is slim en vlug. -
 Nu zult gij 't woord wel weten.

J.v.L.

Aan een vaderloos knaapje.

Wisch toch die traantjes uit uw oog,
Arm weesje! schrei niet meer:
Uw vader heeft het goed omhoog,
Bij onzen lieven Heer.

God-zelf wil u een vader zijn,
Geen vader is zoo goed.
En doet Zijn hand u somtijds pijn,
Hij weet wel wat Hij doet.

Want u vergeten *kan* Hij niet,
Hoe ver ook de afstand zij;
Zijn troost is u in 't bangst verdriet
Het allerdigst nabij.

En u vergeten *zal* Hij niet,
 Want Hij is eeuwig trouw;
 Die Wondergod, die hulpe biedt,
 Waar niemand helpen zou.

Roep gij Hem met vertrouwen aan,
 En overwin uw vrees!
 Hij zal gedurig naast u gaan,
 Hij draagt u, arme Wees!

Blijf gij uw moeders steun en staf!
 En valt de weg soms zwaar,
 Denk aan Gods hemel achter 't graf,
 En - bid en waak met haar!

Eens ziet ge uw lieven vader weêr,
 Dien gij zoo trouw bemint!...
 Een goede Herder is de Heer,
 En gij, gij zijt Gods kind!

T. K.

Het sijsje.

Wel, sijsje, zeg, wat zingt-ge altijd,
 Wanneer ik wandel in het woud?
 Zijt gij dan altoos zoo verblijd,
 En noemt uw moeder u nooit stout?
 Ik kom niet hier, of iedren dag
 Hoor ik u schaatren als van lach;
 Och, sijsje, doe mij toch verstaan,
 Waar komt uw blijdschap wel van daan?

Wel, meisjes, alles doe 'k met vlijt,
 En daarom word ik nooit beknord;
 Ik huil nooit, maar ben steeds verblijd
 Als 'k tot mijn werk geroepen word;
 Ik doe 't met lust en vreugd gestaâg,
 En nimmer vindt mij iemand traag,
 En, wie men huilebalkje hiet,
 Dien naam, gelukkig! draag ik niet.

Het meisje hoorde 't sijsjen aan,
 En had de les volmaakt verstaan.

V.D. B.

De opgeschikte kat.

MARIA.

KATOOTJE! hou de poes eens vast.
- Kom beestje! stil wat met uw kopje.
Ik heb hier 't hoedje van mijn popje,
En wil reis kijken, hoe 't u past.

KATO.

Poes doet haar best om los te raken.
De grap schijnt weinig haar te smaken,
En 'k vrees ook, dat, in geen geval
Het hoedje 't beest flattëren zal.

MARIA.

KATOOTJE lief! je zult reis kijken,
Hoe, zoo met een, de kleine schurk,
Met popjes hoed, en doek, en jurk,
Zal op een jonge jufvrouw lijken.

DE OPGESCHIKTE KAT.

KATO.

MARIA, hoe! geloof je dat?
Al trekt gij ook de goede kat
De jurken aan van al uw poppen,
't Gelukt u nooit haar langen staart
Te bergen, of haar knevelbaard
Als 't zou behooren, weg te stoppen.
Wie leelijk is wordt nimmer mooi,
Ook door den uitgezochtsten tooi.

J.v.L.

Ons dagelijksch brood geef ons heden.

Geef ons, God zoo mild als groot!
Geef ons toch *ons* dagelijksch brood.
Dat het regt het onze heet:
Vrucht van eigen eerlijk zweet!

Geef ons 't *daaglijksch* brood, o Heer!
Leg het telken morgen neêr;
Ons betaamt geen overvloed:
Steeds genoeg, is altijd goed.

Geef ons 't *brood*, alwijze God!
Weg met ijdel zingenot.
't Needrig maal, Uw gunst daarbij,
Is de beste lekkernij.

Geef het ons, gij God die leeft!
 Niemand toch dan Gij, die 't geeft:
 Wat wij hebben hier beneên,
 't Hoort aan U, en U - alléén!

Vader, die 't heelal gebiedt!
 Geef het ons alléénig niet,
 Maar *ons* allen te gelijk:
 Oud en jong, en arm en rijk!

Geef het *heden*, zoo Gij wilt!
 Heden zij de nood gestild.
 Leer ons wachten met geduld,
 Wat Gij morgen geven zult.

Die van daag voor d' andren dag,
 Angstig zorgt met wee en ach,
 Die bidt morgen, 'k weet het vast,
 't *Onze Vader* niet zoo 't past.

T. K.

Vertrouwt op God!

De zuigling speelt op moeders schoot,
Terwijl de stormen kraken;
Geen vrees verjaagt het rozenrood,
Dat glimlacht op zijn kaken.

'k Wil ook zoo vrij en zorgeloos
Den levensstorm braveeren:
Want JEZUS' liefde waakt altoos,
Wat zou mij kunnen deeren?

Wat ook gebeure, 't komt van God,
Uit moederlijk erbarmen:
Hij is de Leidsman van mijn lot,
En wiegt mij op Zijne armen.

T. K.

Jantje Malcontent.

Buurman JAN is nooit te vreden,
En hij vindt het nergens goed.
Knorren kan hij - zonder reden;
Wat hij heeft, of wat hij doet,
't Is op zijn gezigt te lezen,
In zijn oogjes zie je 't staan;
Want zijn eens zoo vriendlijk wezen,
Werd zoo geel gelijk safraan.
Langzaam heeft hij 't aangewend:
- Schaam je, JANTJE MALCONTENT!

Als hij ergens in kan haken,
Twisten is zijn hoogst vermaak.
Moet hij slapen - hij wil waken;
Moet hij waken - hij krijgt vaak.
Leeren wij - dan wil hij spelen;
Spelen wij - hij neemt een boek;
Uren kan hij zich verveelen,
Eenzaam pruilende in een hoek.
JAN is overal bekend:
- Arme JANTJE MALCONTENT!

Is het zomer, 't is te broeiend;
 Is het winter, 't is te guur;
 Stook je hard - hij vindt het gloeiend,
 Stook je niet - hij kruipt bij 't vuur.
 't Water is te nattig, zegt hij,
 't Zand is al te droog, dat spreekt!
 En bij alles overleitet hij
 Of er niet wat aan ontbreekt.
 't Is toch waarlijk een ellend
 Met dien naren MALCONTENT!

Nooit toch worde ik van mijn leven
 Zulk een stroeve knorrepot!
 Vreugd te smaken, vreugd te geven,
 Bij betamelijk genot
 God te prijzen voor Zijn zegen,
 God te bidden om Zijn vreê,
 't Hart te zetten op Zijn wegen,
 Dankbaar onder wel en wee:
 O gelukkig, die het kent!...
 - Leer het, JANTJE MALCONTENT!

T. K.

De poppekast.

Moeder! daar gaat de poppekast voorbij.
Moeder, moeder! wat ben ik blij!
Moeder! mag hij spelen?
Mag hij spelen voor JAN en voor mij?
't Zal ons niet vervelen.

'k Hou zoo veel van de poppekast.
JAN KLAASSEN is zoo'n kluchtige gast,
En hij heeft zoo'n rooien neus.
En hij slaat KATRIJN met een dikken stok,
En ook dien man met zijn zwarten rok,
En ook dien langen reus.

Moeder! daar gaat de poppekast voorbij.
Moeder, moeder! wat ben ik blij!
Moeder! mag hij spelen?
Mag hij spelen voor JAN en voor mij?
't Zal ons niet vervelen.

Komt dan de Luitenant met den strop,
 JAN KLAASSEN hangt hem zelf er aan op.
 O, kijk! dat zie ik zoo graag.
 Hij danst met zijn kindertjes, hop sa sa!
 En jaagt hen allen naar huis daarna,
 Met geen kruimpje brood in hun maag.

Moeder! daar gaat de poppekast voorbij.
 Moeder, moeder! wat ben ik blij!
 Moeder! mag hij spelen?
 Mag hij spelen voor JAN en voor mij?
 't Zal ons niet vervelen.

En als hij den Bakker ter dege schopt,
 En hem naderhand in zijn oven stopt,
 Dan heb ik zoo'n ijslijke pret;
 Op 't laatste dan neemt hij zijn eene been,
 En jaagt ze daar allemaal meê heen,
 En dan gaat hij zelf naar bed.

Moeder! daar gaat de poppekast voorbij.
 Moeder, moeder! wat ben ik blij!
 Moeder! mag hij spelen?
 Mag hij spelen voor JAN en voor mij?
 't Zal ons niet vervelen.

'k Zag laatst - maar dat beviel mij geen zier -
 Een poppekast naar de nieuwe manier:
 En daar was een toovenaar bij;
 En een jufvrouw met een wijde japon,
 Veranderde daar in een luchtballon,
 En 't was alles tooverij.

Moeder! daar gaat de poppekast voorbij.
 Moeder, moeder! wat ben ik blij!
 Moeder! mag hij spelen?
 Mag hij spelen voor JAN en voor mij?
 't Zal ons niet vervelen.

Die andere had geen minunt nog gespeeld,
 Of ik had mij geweldig verveeld,
 Al heette het nog zoo fraai.
 Dat alles is veel te geleerd voor ons.
 Maar dit is de ware Ronzebons;
 En die andere, die is saai.

Moeder! daar gaat de poppekast voorbij.
 Moeder, moeder! wat ben ik blij!
 Moeder! mag hij spelen?
 Mag hij spelen voor JAN en voor mij?
 't Zal ons niet vervelen.

J.v.L.

Rijst-en-brij.

Nu, of we ook aanstonds smullen;
'k Heb lang er op gevestigd;
Brij!.... of wij je eten zullen!
Kaneel!.... ik ruik je al vast!
De schaal staat al te dampen,
Ze is vol tot aan den rand -
Ik zal je zoo bekampen
Berg uit Luilekkerland!

Toch moet ik matig wezen:
Te veel is ongezond;
'k Heb dat nog laatst gelezen
In 't boekje van neef Bondt;
Dan.... 'k wou toch maar beginnen,
Want ook ik watertand -
De brij brengt al mijn zinnen
Nu in Luilekkerland!

V.D. B.

Het vischje.

Lief Vischje! met wat graagte
 Duikt ge uit uw waterkil.
 Och, blijf toch in de laagte!
 Het is er koel en stil;
 Ge moogt er u verkwikken
 In haar kristallen schoot: -
 Hier boven loeren strikken
 En angels van den dood.

Lief Knaapje! hoe begeerlijk
 Lacht 's werelds glans u aan!
 Wat schijnt haar grootheid heerlijk!
 Toch is ze niet dan waan.
 De zorgen en vermaken,
 Die aardsche hoogheid biedt,
 Zijn vol van scherpe haken:
 Die wijs is, zoekt ze niet.

T. K

Voorzigtig.

‘Aaije Poesje! kopjekraauwen!’

Kleine meid! pas op, pas op!

Poesje slaat zoo raar aan 't maauwen,

En ze heft haar pootjes op.

Snoepen wil de poes - maar spelen,

't Zal haar waarlijk gaauw verveelen.

‘Flap!...’ Daar heb-je 't, al zijn leven!

Wat een krabbel!... 'k zei het wel.

'k Zal je gaauw een lapje geven,

Maar speel nooit meer zulk een spel!

‘Aaije Poesje! kopjekraauwen!’

Ja, maar poesjes hebben klaauwen.

T. K.

VOORZIGTIG.

Zomerliedje.

't Is Zomer: alles bloeit en groeit,
De bloemen en de vruchten;
Het zonnetje schijnt onvermoeid,
En laauwe windjes zuchten.

Het graánveld ruischt gelijk een zee,
Met al zijn blonde baren;
De korenbloempjes golven meê,
In schommlend spelevaren.

De vogels fladdren door de blaân,
Met vrolijk wiekgeklepper,
En heffen 't groote loflied aan,
Ter eere van den Schepper.

Zing ook, mijn ziel! op luiden toon,
Al is Hij nooit volprezen!...
O God! is de aarde reeds zoo schoon.
Wat zal de Hemel wezen?

T. K.

De hond.

Wel, kleintjes! wat rigt ge daar uit met uw vrind?

Zegt, wilt gij op *Bello* gaan rijden?

't Is of ge aan zijn halsband een teugeltje bindt,

Om niet naar beneden te glijden;

Ik zie de karwats in de hand van CHRISTIEN....

Ja zeker, 'k geloof, dat ik juist heb gezien.

Ik heb er niet tegen - het beest is zoo goed,

En houdt van u allen als vrinden;

Al wat ge in uw speelschheid dien lobbjes ook doet,

Hij laat voor uw spelen zich vinden,

Hij treurt bij uw droefheid, hij springt bij uw vreugd,

En is steeds de makker der dartlende jeugd.

Maar sol met een hond, die u vreemd is, toch niet;

Het kon u te laat soms berouwen -

Niet elk, wien het nimmer als *Bello* verdriet,

Niet elk is als hij te vertrouwen,

En mogelijk bekocht gij uw vrolijke luim

Met beet of met hap in uw koon of uw duim.

V.D. B.

Het vogelnestje.

In de groene heg verborgen,
Half maar zichtbaar op zijn best,
Vond MIMI op zeekren morgen
Onverwachts een vogelnest.

Och! wat piepten al die jongen,
Onder angstig wiekgeklep,
Bibbrende op elkaâr gedrongen,
Uit hun opgespalkte neb!

MIETJE waagt het, ze aan te vatten,
En zij zet ze, zacht en teer,
Midden in de donzen watten
In een aardig kooitje neêr.

Maar op eens, daar keert de moeder.
 Ziet! hoe zoekt zij naar heur kroost!
 't Jong gebroed vraagt haar om voeder,
 En geen kooitjen dat hen troost.

't Suikerklompje, 't hennepzaadje,
 Smaakt de kleine moschjes niet;
 En zij sjilpen om mamaatje,
 Die geen deurtjen openziet.

Tranen staan in MIETJES oogen;
 Daadlijk neemt zij 't nestje weg,
 En zij bergt het, diep bewogen,
 Weêr in de eigen, groene heg.

En terwijl elk teeder kieken,
 Onder schettrend vreugdgeluid,
 Wegschuilt onder moeders wieken.
 Roept MIMETJE peinzend uit:

‘Neen, hoe zacht een vreemde ons steelede,
 Smaakloos blijft haar overvloed.
 Moedermin gaat boven weelde:
 Niets, dat haar gemis vergoedt!’

T. K.

December.

Van alle maanden houd ik wat,
Van Mei en van September;
De een brengt ons bloesem, bloem en kruid,
En de ander manden vol met fruit;
Maar toch noem ik December
Van alle maanden lang de baas,
Want zij brengt ons Sint-Nikolaas.

En boven dat verblijdend feest
Brengt zij ons schoone dagen;
Dat feest, waar moeder laatst van zei,
Toen wij des avonds op de hei
Zoo naar de sterren zagen,
En 'k vroeg: ziet onze lieve Heer
Van daar nu ook op ons ter neêr?

Het feest, waarop die Jezuslief
 Hier 't leven heeft ontvangen,
 Die elk gehoorzaam, deugdzaam kind,
 Sprak moeder ook als broeder mint
 En opwacht met verlangen,
 In 't goed aan de engeltjes gelijk,
 Daarboven in het hemelrijk.

Dus houd ik van December 't meest,
 Al kwelt hij met zijn vlagen,
 Dat bloem noch plantje geurt meer tiert -
 Het Kersfeest wordt er in gevierd,
 Die schoonste van de dagen
 Voor ieder, die dien Kindervrind,
 Dien goeden JEZUS, hartlijk mint.

V.D. B.

Een bloemkransje voor moeder.

Dit kransje zal voor Moeder zijn!
 Plukt rozen en violen,
 In 't groene mosch verscholen!
 Plukt blaauwe viooltjes en rozemarijn!
 Dit kransje zal voor Moeder zijn.

Een beter moeder is er niet:
 Voor ons is al haar zorgen
 Van d' avond tot den morgen.
 Zij lacht al zoodra ze haar kinders maar ziet:
 Een beter moeder is er niet!

Wij zullen zeggen: 'lieve Moê!
 Mogt ge al uw levensdagen
 De krans der vreugde dragen!'
 Barmhartige God, geef Uw zegen daartoe,
 Strooi bloemen voor mijn Moê!

T. K.

Oogstliedje.

Hoor! daar klinkt aan allen kant
't Luid hoezee langs 't akkerland,
Nu de rijke schoven-vracht
In de schuur wordt thuis gebragt;
Groet de maaijers als zij komen,
En der kindren dankbaar lied
Worde door den Heer vernomen,
Die zoo mild Zijn gunst ons biedt.

Zie! daar komt het kostbaar graan
Op den zweren wagen aan;
Naauwlijks kan het paard er door;
Diep en dieper zakt het spoor.
Groet de maaijers als zij komen,
En der kindren dankbaar lied
Worde door den Heer vernomen,
Die zoo mild Zijn gunst ons biedt.

Vormen wij een breeden kring,
 Dat een ieder zing' en spring';
 't Koren, dat ons sterkt en voedt,
 Gaf Gods liefde in overvloed.
 Groet de maaijers als zij komen,
 En der kindren dankbaar lied
 Worde door den Heer vernomen,
 Die zoo mild Zijn gunst ons biedt.

En opdat met ons geheel
 De arme ook in dien zegen deel',
 Brengen wij van onzen schat
 Hem verheugd een schoof of wat!
 Groet de maaijers als zij komen,
 En der kindren dankbaar lied
 Worde door den Heer vernomen,
 Die zoo mild Zijn gunst ons biedt.

V.D. B.

Toen Henriëtje twee tandjes had.***Een liedje van haar zusje.***

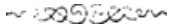
Nu is 't feest in onze woning!
Blijdschap blinkt op Moë's gelaat,
Pa is rijker dan een Koning,
JETJEN is in feestgewaad:
En op 't midden van de tafel
Staat voor mij een dikke wafel,
En een kop vol chocolaad!

HENRIËTJE heeft twee tandjes!
't Uur, zoo lang gewenscht, verscheen.
Ziet, ze scheemren door de randjes
Van haar rozenmondje heen,
Met een lieflijk zilvergloortje,
Glad en blank als een ivoortje;
Is het mogelijk, twee voor één!

Ik wil dansen, ik wil juichen!
 Niemand is zoo blijd als ik.
 't Arme kind had niets te zuigen,
 Naar nu gaat zij op haar bik.
 Als een kooltje zal zij groeijen,
 Als een roosje zal zij bloeijen
 't Wordt Mamatjen op een prik!

Dat's een vreugde, dat's een pretje!
 Kijk, hoe vrolijk de engel ziet!
 Hap maar toe, mijn HENRIËTJE,
 't Bordje smaakt, dat Ma je biedt.
 Mors maar op je bolle koonen,
 Als je 't heden maar wilt toonen:
 'k Heb mijn tandjes niet voor niet!'

T. K.

Aan Jezus.

O liefste JEZUS, Gij alleen.
 Gij zijt mij alles hier beneên!
 Gij neemt Uw lammren op Uw arm:
 Gij houdt ze vast, Gij houdt ze warm;
 Gij hoedt ze met Uw herdersstaf:
 De beste wei ligt over 't graf....
 Wie leidt ook mij ten hemel heen?
 - O liefste JEZUS, Gij alleen!

O liefste JEZUS, Gij alleen,
 Gij zijt mij alles hier beneên!
 Al wat ik had, of heb, of wacht,
 Wordt door Uw hand mij thuis gebragt.
 Gij geeft mij vreugd, Gij stilt mijn smart;
 Gij zijt de lievling van mijn hart.
 Wien zou ik volgen op zijn schreên?
 - O liefste JEZUS, U alleen!

O liefste JEZUS, Gij alleen,
 Gij zijt mijn alles hier benêen!
 Bewaar mij, dat ik nooit, verblind,
 Mijn blijdschap in de zonde vind!
 Of U bedroef, o Kindervriend!
 Die al mijn liefde en lof verdient.
 Wie leert mij waken in gebeên?
 - O liefste JEZUS, Gij alleen!

O liefste JEZUS, Gij alleen,
 Gij zijt mijn alles hier beneên!
 Gij toont me Uw vriendlijk aangezicht,
 Gij zijt mijn leven en mijn licht!
 Gij leidt mij binnen in Uw rijk,
 Gij maakt mij eens aan U gelijk!...
 Wie blijft mij, sohoon ook 't al verdween?
 - Gij liefste JEZUS, Gij alleen!

T. K.

[Oplossingen]

OPLOSSING

van het RAADSEL op bladzijde 45.

MAAL.

OPLOSSING

van het RAADSEL op bladzijde 64.

KNAAP.